

[Undervisningsministeren.]

følgelig ikke tage Stilling til Sagen, før denne Betænkning foreligger.

Knud Kristensen: Den højtærede Handelsminister henvendte nogle Bemærkninger til mig i Formiddags angaaende nogle Udtalelser, jeg har fremsat i en kort Bemærkning for nogle Dage siden om Rentesænkning. Den højtærede Minister gav det Udseende af, at jeg skulde have udtalt, at en Rentesænkning ikke var til Fordel for nogle og til Tab for andre. Jeg blev noget forbavset over, at jeg virkelig skulde have udtalt noget saadant, jeg kan vel godt kalde det Vrøvl, idet jeg gaar ud fra, at det er ganske givet, at man ikke producerer nogen Værdi ved en Rentesænkning, hvorfor det er klart, at hvis der bliver en mindre Udgift for nogle, bliver der ogsaa en formindsket Indtægt for andre. Jeg saa derfor efter, om jeg virkelig skulde have staaet her og vrøvlet saadan. Men efter at jeg har set det efter, tror jeg, jeg kan sige, at enten har den højtærede Minister ikke læst disse Udtalelser . . . (*Handelsministeren* [Hauge]: Jo, jeg har). Ja, saa har den højtærede Minister ikke forstaaet et Muk af det hele. Det, jeg sagde, var, at den Rentesænkning, som gik ud paa at formindske Renteindtægten for nogle, efter min Opfattelse ikke skulde anvendes til Understøttelse, men til Nedsættelse af den almindelige Rente for at gøre Produktionen mere rentabel og derigennem skabe Arbejde. Det er en anden Anvendelse end den rene Understøttelse, som var Hovedindholdet af Indenrigsministerens Forslag. Ved Understøttelse forstaar jeg at give til nogle enkelte under Hensyn til deres økonomiske Forhold eller andre Forhold. Ved en almindelig Rentesænkning, der kommer Erhvervslivet til gode, forstaar jeg, at det bliver billigere at producere, og at der derfor kan sættes mere Arbejde i Gang, hvorved man kan aflaste noget af den Arbejdsløshed, der hidtil har været. Det er denne sidste Maade, jeg mente var mest formaalstjenlig, og som jeg udtalte mig for.

Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Socialminister. Han er en meget kyndig, meget veltalende og meget vittig Mand. Han gjorde ogsaa

mange Bemærkninger til mig personlig om min Grublen, min filosofiske Natur, min mindre Indsigt i Sociallovgivningen og forskelligt andet. Det generer mig i og for sig aldeles ikke. Jeg synes blot ikke, at det kommer Sagen ved. Det, der her er til Behandling, er hverken mig eller den højtærede Socialminister, men Socialreformens § 307, og det afgørende er, hvad der staaer i den. Det forekom mig, at den højtærede Minister kom lovlig let om ved Forklaringen af sine Noter til den Paragraf. Der staaer nemlig i den, at hvis en Hjælp har faaet Karakteren af egentlig Forsorg, skal den betragtes som Fattighjælp, medmindre Kommunalbestyrelsen efter Indstilling fra det sociale Udvalg bestemmer noget andet. Det, jeg har gjort opmærksom paa, er, at „egentlig Forsorg“ efter min Opfattelse ikke kan forstaas som „fuld Forsørgelse“ i Lovens Betydning. Den højtærede Minister talte om, at jeg havde lagt noget andet ind i Udtrykket „fuld Forsørgelse“, men det er ganske urigtigt. Selvfølgelig har jeg talt om „fuld Forsørgelse“ i den Betydning, som i Socialreformen lægges ind deri. Der staaer ikke det mindste i § 307 om, at det skal være fuld Forsørgelse, heller ikke i den Betydning, som i Socialreformen lægges ind deri. Hvis det havde været Meningen, havde det selvfølgelig staaet der. Det var ikke et nyt Begreb, man den Gang havde opfundet, det havde allerede staaet i Forslaget, som Ministeren har fremsat. Naar man ændrede det til „egentlig Forsorg“, er der ingen rimelig Grund til at antage, at det skal betyde det samme, for saa havde man ikke ændret det. Det er det, som Ministeren siger i sin nye Fortolkning: at det skal være det samme, det skal være en Hjælp, der svarer til fuld Forsørgelse. I det oprindelige Forslag skulde, at egentlig Forsorg praktisk talt skulde have samme Størrelse som fuld Forsørgelse. Og Ministeren henviste ogsaa til det tidligere Forslag som Begrundelse for sin Fortolkning. Deroverfor sagde jeg, at jeg fandt ikke, at selve Ordlyden af „egentlig Forsorg“ kunde dække Udtrykket „fuld Forsørgelse“. Jeg finder, som jeg den Gang sagde, at det maa naturligt forstaas saaledes, at der kræves ikke fuld Forsørgelse, men der kræves Hovedparten af Forsørgelsen. Naar Hovedparten hviler paa det